

Hồi 47

Vì Đâu Nên Nổi

Từ chỗ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, U Minh Giáo Chủ kêu to:
- Nhóc con, ngươi từ đâu học được mớ võ công này?

Miệng vừa kêu to, bà vội vã hai tay chấp lại ngang ngực, vận thập phần công lực đẩy ra một chuồng. Một luồng sương mù lạnh như băng giá cuộn cuộn tuôn ra. Hai đạo kinh phong, một hàn một nhiệt gặp nhau, lập tức hóa giải tiêu tan, tiếng gió rít như xé lụa phá tan bầu không khí tĩnh mịch của đêm trường, khí nóng cuộn thành bốc cao lên hàng mấy mươi trượng...

Sau một cuộc va chạm nảy lửa, kinh lực tương đương choảng vào nhau, làm cho hai đối thủ vai rung rung, đồng thời lui mấy bước.

Tự cảm thấy đối phương không kém mình bao nhiêu, nên mỗi người chăm bẵm gườm nhau, như hai mảnh hổ gườm mồi.

Sau cuộc thử sức lần thứ hai, lòng hăng say chiến đấu của Tử Lăng càng tăng gấp bội. Chàng cảm thấy sự cách biệt một trời một vực về tài nghệ hồi mấy tháng trước, hôm nay đã xóa bỏ lẫn mức; lập tức chàng bùng luôn một chỉ đắc ý nhất Đàn Chỉ Thần Thông.

Chỉ phong của Tử Lăng phóng ra quá đột ngột và cực nhanh, U Minh Giáo Chủ đang ngờ ngác phân vân, chỉ phong đã đâm thẳng vào ngực...

Lạ lùng thay... Một tiếng "reng" của hai vật bằng kim khí va chạm vào nhau vụt vang lên.

Như gặp phải một bức tường thép, sau khi đụng phải lồng ngực của U Minh Giáo Chủ, chỉ phong lập tức bị dội ngược lại.

Kinh lực từ Đàn Chỉ Thần Thông của Tử Lăng chỉ làm cho thân hình bà ta chấn động đôi chút.

Sự việc xảy ra làm Tử Lăng kinh ngạc vô cùng, chàng thầm nghĩ:

"U Minh Giáo Chủ đã luyện thân hình thành sắt thép, dù cho chiêu thức có thắng được bà ta đi nữa cũng không ích lợi gì!"

Ngược lại, U Minh Giáo Chủ, hung hăng như hổ đói. Đã từ lâu rồi, bà chưa gặp một đối thủ nào có kinh lực dũng mãnh như của oắt con này, bà bước xấn tới, gằn giọng quát hỏi:

- Nhãi con! Mớ võ công vừa thi triển, ngươi đã học được từ đâu đấy?

Tử Lăng khẽ cười gằn:

- Được! Nếu bà bằng lòng chịu nói rõ, với công phu nào bà đã luyện thành một thân hình cứng như sắt thép ấy?

- Cho ngươi biết được cũng không sao! Già này đã học được công phu ấy trong hạ quyển của Mai Châu Bửu Lục...! Còn ngươi...?

Một ý nghĩ thần diệu vụt thoáng qua khối óc thông minh thiên phú của Tử Lăng, chàng bất giác tỏ vẻ giấu giếm, cất giọng úp mở:

- Không giấu gì Giáo Chủ! Mớ võ công tầm thường này của tại hạ là do Thái Thượng Giáo Chủ U Minh Giáo truyền dạy!

U Minh Giáo Chủ nhảy dựng lên:

- Trời...! Thái Thượng Giáo Chủ! Không! Không, đây là một việc không thể có được! Người làm sao truyền dạy cho ngươi những môn tuyệt thế thần kỳ ấy?

Vấn Tử Lăng thẳng thắn đáp ngay:

- Đây là một việc cực kỳ cơ mật! Hãy thứ lỗi cho tại hạ không thể tiết lộ ra được...!

U Minh Giáo Chủ gầm lên như con hổ đói:

- Hôm nay nếu ngươi không nói rõ việc này, già này sẽ xé tan thân ngươi ra làm muôn mảnh! Thực ra võ công của nhà ngươi tăng tiến hơn xưa khá nhiều, nhưng dù sao cũng khó thoát khỏi tay ta!

Lời nói của U Minh Giáo Chủ làm Tử Lăng hơi rúng động. Mười phần tuyệt kỹ trong Mai Châu Bửu Lục, chàng chỉ học được có một hoặc hai phần thôi, thân hình của bà ta đã luyện thành sắt thép như thế kia, nếu giằng co lâu, sợ e khó thoát khỏi độc thủ!

Sau giây phút suy nghĩ, chàng ung dung cười nhạt:

- Chuyện bà muốn biết thực rất dễ, nếu tại hạ tiết lộ sự bí mật ấy, bà hãy giao trả thanh Túy Tâm Kiếm làm điều kiện trao đổi!

Sau giây phút do dự, U Minh Giáo Chủ cho tay vào thắt lưng rút thanh đoản kiếm, ánh thép sáng ngời quăng cho Tử Lăng:

- Nhà ngươi hãy giữ lấy!

Cả mừng, Tử Lăng tiếp lấy thanh đoản kiếm, giắt kỹ vào lưng.

U Minh Giáo Chủ sốt ruột giục:

- Bây giờ ngươi đồng ý nói ra rồi chứ?

Tử Lăng đưa mắt rào quanh, tỏ vẻ sợ hãi, đoạn trình trọng thốt:

- Việc quan hệ quá to, không thể tiết lộ một cách dễ dàng, vì nếu những lời này, lọt đến tai Thái Thượng Giáo Chủ... sanh mạng của tại hạ e khó bảo toàn. Tôn giá muốn nghe điều cơ mật quan trọng ấy, phải lập thệ mới được!

U Minh Giáo Chủ càng sốt ruột:

- Được! Ta thề sẽ không tiết lộ!

Tử Lăng trình trọng hạ thấp giọng:

- Những môn tuyệt học của tại hạ đều do quyển thượng của Mai Châu Bửu Lục luyện thành!

- Điều này già đã biết từ sớm rồi!

- Mai Châu Bửu Lục là một quyển sách quý giá nhất trần gian, trên đời này không có quyển sách nào sánh kịp!

U Minh Giáo Chủ hét to:

- Việc ấy ngươi chẳng cần dài dòng cho phí thời giờ, ta chỉ muốn biết tại sao ngươi học được sách ấy?

Tử Lăng càng hạ thấp giọng:

- Tại hạ vừa nói qua, sự học hỏi, hoàn toàn do Thái Thượng Giáo Chủ truyền dạy. Lão nhân gia tên thật là Tiết Hoa Diễm, có đúng như thế không hở Giáo Chủ?

- Diễm ấy, ta cho là đúng, không còn nghi ngờ gì cả. Ta chỉ muốn biết là tại sao, lão nhân gia lại truyền cho ngươi những môn tuyệt học ấy?

Vấn Tử Lăng cố ý kéo dài thời giờ suy nghĩ, đoạn trình trọng tiếp:

- Quyển thượng của bộ Mai Châu Bửu Lục thuộc về phái nam luyện tập. Lão nhân gia cất giữ trên mình cũng chẳng ích gì, nên đem quyển sách ấy ra kiếm người truyền thụ, và trong muôn vạn người, lão nhân gia lại chọn nhầm tại hạ!

- Thế ra Thái Thượng Giáo Chủ đã đem quyển thượng của bộ Mai Châu Bửu Lục giao qua tay ngươi phải không?

- Thừa không! Lão nhân gia chỉ truyền dạy một chiêu qua một chiêu mà thôi!

U Minh Giáo Chủ thở phào một hơi dài nhẹ nhõm, đoạn hỏi tiếp:

- Như thế thì Thái Thượng Giáo Chủ đã thu nhận ngươi làm đệ tử rồi chứ gì?

- Lão nhân gia thực ra có ý định ấy, nhưng tại hạ tuyệt nhiên không khứng chịu!

- Ô! Tại sao thế?

Tử Lăng nheo mày tỏ vẻ khó chịu:

- Ai đòi một trang đường đường nam nhi bầy thước, lại cam nguyện đi tìm một bà lão tóc bạc da mồi mà bái sư bao giờ!

- Ô...!

Tử Lăng điềm nhiên tiếp:

- Những câu chuyện đáng nói, hiện tại tại hạ đã nói xong, xin cho cáo từ nhé!

U Minh Giáo Chủ lạnh nhạt "hừ" to một tiếng:

- Đâu có phải muốn rút lui một cách dễ dàng như thế, nhà ngươi vẫn chưa chịu nói hết ra những việc mà ta muốn biết kia mà!

Tử Lăng lộ vẻ ngang nhiên:

- Những điều bí mật tại hạ đã tiết lộ cả rồi cơ mà!

U Minh Giáo Chủ gằn giọng hỏi:

- Thời gian Thái Thượng Giáo Chủ truyền dạy cho ngươi là bao lâu?

- Hơn một tháng.

- Trong thời gian ấy bà ta còn có nói những gì không?

Văn Tử Lăng trầm ngâm suy nghĩ, rồi đáp:

- Việc này mà tiết lộ ra, Thái Thượng Giáo Chủ mà hay được, thân xác tôi sẽ tan thành một vũng nước!

Giọng nói U Minh Giáo Chủ trở nên hòa dịu hơn:

- Văn thiếu hiệp hãy an tâm, già này dám đứng giữa trời lập thệ hứa chắc sẽ không bao giờ tiết lộ sự bí mật ấy đâu...!

Tử Lăng trầm ngâm giây lâu, đoạn cất giọng ngập ngừng:

- Lão nhân gia định... thấu nhận tại hạ làm đệ tử, và hứa sẽ...

Nói đến đây Tử Lăng lộ vẻ sợ hãi, nét mặt lo lắng, giương mắt nhìn quanh, rồi im bặt...

U Minh Giáo Chủ cuống quýt lên:

- Hứa sẽ làm gì? Hãy nói mau!

Tử Lăng càng lộ vẻ trịnh trọng:

- Thái Thượng Giáo Chủ hứa sẽ... đem địa vị Giáo Chủ từ tay... bà... giao lại cho tại hạ...!

Toàn thân U Minh Giáo Chủ rung lên vì xúc động mạnh, bà ta bất giác buông tiếng thở dài:

- Thái Thượng Giáo Chủ thực ra có ý định ấy ư? Những lời của người có đúng như vậy hay không? Và đến lúc nào bà ta sẽ thi hành âm mưu hiểm độc ấy?

Tử Lăng trầm ngâm đáp:

- Hình như không nói rõ thời gian! Nhưng người có bảo rằng sớm muộn gì cũng có ngày sẽ triệt hạ địa vị của bà... vì người thừa hiểu rằng bà có bao giờ chịu tự động nhường chức vị ấy cho bất cứ kẻ nào!

Sự xúc động vô cùng mãnh liệt... toàn thân U Minh Giáo Chủ rung lên dữ dội:

- Nhưng tại sao người còn chưa chấp nhận lời đề nghị ấy?

Tử Lăng khẽ mỉm cười:

- Từ trước đến giờ tại hạ không thích việc tranh quyền tiềm vị, cho nên đối với chức vị Giáo Chủ U Minh Giáo, không có một điểm gì hứng thú cả!

Trầm ngâm suy nghĩ giây lâu, thành linh U Minh Giáo Chủ như nghĩ ra một ý tưởng hay hay, vội chăm chú dò xét thần sắc của Tử Lăng, đoạn hỏi gặng:

- Hiện tại nhà người có biết lão nhân gia đang ở đâu không?

Không một chút do dự, Tử Lăng liền đáp nhanh:

- Người đi về Tổng Đàn đã hơn nửa tháng rồi!

- Ô! Tại sao bà ta lại không tiếp tục truyền dạy võ công cho người nữa?

- Nguyên vì lão nhân gia phải lòng một gã đàn ông và lập tức phong cho lão ta một chức Tổng Đàn Tổng Hộ Pháp, cho nên người gấp rút về đây để cử hành đại lễ nhậm chức, và luôn tiện để cho vị tân Tổng Hộ Pháp đi thanh tra các Phân Đàn ở khắp vùng!

Từ sự ngạc nhiên này đi đến sự ngạc nhiên khác, U Minh Giáo Chủ giật nảy người lên:

- Nhà ngươi chắc biết được vị tân Tổng Hộ Pháp ấy là ai chứ?
- Người ấy họ Nam Cung tên Minh, nghe nói xưa kia lão là nhân tình cũ của bà ta đấy!
- À, thì ra lão già ấy!
- Giáo Chủ cũng có quen với lão Nam Cung Minh!

U Minh Giáo Chủ gào to:

- Được! Tri nhân tri diện bất tri tâm! Không dè lão nhân gia đối với ta lại có những thủ đoạn đốn mạt ấy...!

Bà nghiêng rặng, đoạn lẩm bẩm tiếp:

- "Thượng bất từ thì hạ bất hiếu", sự thật là thế, cũng đừng trách ta sao không nể tình!
- Vừa nói xong bà ta lập tức quay mình định rút lui!

Tử Lãng vội gọi to:

- Tôn giá định đi đâu thế?

Khẽ liếc nhìn Tử Lãng, U Minh Giáo Chủ nói nhanh:

- Hôm nay kể như nhà ngươi tốt số lắm, già này phải lập tức quay về U Minh Tổng Đàn, không rảnh cùng ngươi lôi thôi nữa!

Tử Lãng ranh mãnh mỉm cười:

- Tôn giá định về gấp để tham dự cho kịp buổi đại lễ nhậm chức của Nam Cung Tổng Hộ Pháp đấy ư?

U Minh Giáo Chủ không buồn để ý đến lời châm biếm của Tử Lãng nữa, bà ta bắn mình bay vút lên như bằng điều đằng không. Trong nháy mắt, hình bóng của U Minh Giáo Chủ đã mờ dần sau lớp sương đêm dày đặc...

Buông một tiếng thở dài khoan khoái, Tử Lãng cho tay vào lòng rút thanh Túy Tâm Kiếm ra. Kiếm quang sáng ngời dưới ánh sao đêm.

Chàng trịnh trọng đưa thanh đoản kiếm cho Giang Thu Lãng:

- Đây là di vật của lệnh đường, Lãng muội hãy cất giữ lấy!

- Không được! Lúc trước bảo vật này được giao qua tay chị Giang Tâm Mỹ, Lãng huynh nên giao trả chị ấy là hơn!

Tử Lãng suy nghĩ giây lâu, đoạn gật đầu:

- Rất tốt! Tạm thời tiểu huynh cất giữ. Lãng muội! Em có biết U Minh Giáo Chủ là ai chứ?

- Nếu em thực là con ruột của Túy Tâm Tiên Tử, thì bà ấy là di ruột của em!

Đưa mắt liếc nhìn thi hài của Thanh Phong Lão Ni, Giang Thu Lãng tiếp:

- Chúng mình nên thông tri cho Liên Tâm Sư Thái hay việc này mới được!

Tử Lãng thở dài gật đầu!

Bỗng nhiên!

Có tiếng tăng hắng ở phía sau, rồi một giọng nói quen quen vụt vang lên:

- Lão thấy không cần cho lắm, Liên Tâm Sư Thái là một vị cao nhân, hẳn cũng thừa hiểu việc này rồi...!

Hai người giạt mình quay lại, thì ra người ấy không phải ai xa lạ, chính là lão già lùn Nhất Thốc Dã Tẩu...

Vui mừng quá đỗi, Tử Lãng chạy đến vòng tay vái chào:

- Lão tiền bối...! Đã lâu rồi không gặp mặt...!

Nhất Thốc Dã Tẩu bật cười ha hả:

- Bấy lâu nay lão phu tưởng rằng Văn thiếu hiệp lòng ngay như ống tre. Nhưng hôm nay, rình nghe cậu uốn ba tấc lưỡi Tô Tần ra mê hoặc được U Minh Giáo Chủ, thực là tuyệt... tuyệt...!

Văn Tử Lãng mặt đỏ ửng như gấc chín:

- Ngộ biển phải từng quyền, đây chỉ là một chước mọn, vì hoàn cảnh nên bất đắc dĩ phải nói dối mà thôi...!

- Ha ha ha... Văn thiếu hiệp chớ quá khiêm nhường. Mưu thần chước quỷ của cậu có thể ví với mười vạn hùng binh. Lão xem rồi đây nội bộ U Minh Giáo sẽ có một cuộc thanh trừng khủng khiếp...!

Lão già tăng hắng một tiếng, đoạn nghiêm nét mặt tiếp:

- Hiện giờ hai cô cậu định đi về đâu...?

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>